

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VI — Nr. 156

LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 iunie 1994

PARTEA I
 C
 E
 V
 I
 S
 I
 O
 N
 T
 E
 C
 H
 N
 O
 L
 O
 G
 I
 E
 S
 U
 M
 A
 R

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 56 din 18 mai 1994	1—2
Decizia nr. 65 din 6 iunie 1994 privind constituționalitatea art. 113 alin. 4 din Regulamentul Camerei Deputaților	3—4

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 56 din 18 mai 1994

Vasile Gionea — președinte
 Viorel Mihai Ciobanu — judecător
 Mihai Constantinescu — judecător
 Ioan Muraru — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Ioan Griga — procuror
 Florentina Geangu — magistrat-asistent.

de inculpații Abdul Khalil Samir, Nouras Bitter, Hij Ioan și Diri Ahmad.

Prin Decizia nr. 2 din 5 ianuarie 1994, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că :

— noțiunea de *avut obștesc* prevăzută de art. 229 din Codul penal se referă numai la bunurile care sunt obiectul exclusiv al proprietății publice, reglementată de art. 135 alin. (4) din Constituție ;

— statul sau autoritățile publice locale nu au decât un drept de creanță asupra impozitelor și taxelor neincasate încă, astfel că acestea nu pot forma obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs Ministerul Public și Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat a județului Iași.

În recursul Ministerului Public se arată, în esență, că nu era de competența Curții Constituționale să constate că noțiunea de *avut obștesc* prevăzută de art. 229 din Codul penal se referă numai la bunurile care sunt obiectul exclusiv al proprietății publice, reglementată de art. 135 alin. (4) din Constituție. De asemenea, se consideră că, pronunțându-se asupra inexistenței obiectului material al acțiunii, Curtea s-a substituit instanței de judecată.

În recursul Direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat a județului Iași se arată

Pe rol pronunțarea asupra recursurilor formulate de Ministerul Public și Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat a județului Iași împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 5 ianuarie 1994.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 10 mai 1994, în prezența reprezentantului Ministerului Public și a inculpatului Diri Ahmad, fiind consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 18 mai 1994.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele :

Tribunalul Iași, prin Încheierea din 15 iulie 1993, pronunțată în dosarul nr. 1166/1993, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 229 alin. 3 din Codul penal, invocată

că resursele bugetului public național constituie proprietate publică, criticându-se constatarea din dispoziitivul deciziei recurate în sensul că impozitele și taxele neincasate reprezintă drepturi de creanță care nu fac obiectul proprietății publice.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, motivele de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile recurentului — Ministerul Public — susținute în ședința publică din 10 mai 1994, dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, precum și cele ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține următoarele :

Completul de fond a statuat, prin decizia atacată, că „noțiunea de *avut obștesc* prevăzută de art. 229 din Codul penal se referă numai la bunurile care sunt obiect al proprietății publice”.

Astfel, deși se întemeiază pe Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1993, așa cum rezultă din considerente, soluția dată se îndepărtează de la aceste prevederi, deoarece nu constată consecințele juridice ale situației de neconstituționalitate a unei legi preconstituționale, prevăzute de art. 150 alin. (1) din Constituție, așa cum au fost ele stabilite prin decizia plenuului sus-menționată. Potrivit Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1993, dispozițiile din Codul penal referitoare la infracțiunile contra avutului obștesc sunt abrogate, în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție, în măsura în care nu privesc bunuri proprietate publică. Renunțând la constatarea abrogării, completul nu numai că s-a abătut de la prevederile Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1993, dar a și încălcat consecința constituțională prevăzută de art. 150 alin. (1) din Constituție pentru legile anterioare Constituției, contrar prevederilor sale, precum și obligația de a constata dacă o lege este sau nu în vigoare, ca o condiție prealabilă și indispensabilă aplicării ei.

Prin această modalitate de soluționare a excepției se șterge orice deosebire între legile preconstituționale și cele adoptate sub regimul Constituției, ceea ce reprezintă o încălcare a prevederilor art. 150 alin. (1) din Constituție și, totodată, depășește limitele actului de sesizare care, potrivit Încheierii din 15 iulie 1993 a Tribunalului Iași, privea exclusiv art. 229 alin. 3 din Codul penal.

Completul de fond a constatat că statul sau autoritățile locale nu au decât un drept de creanță asupra impozitelor și taxelor neincasate încă, astfel că acestea nu pot forma obiectul exclusiv al proprietății publice.

Această constatare excede excepția care, așa cum s-a arătat, s-a referit exclusiv la art. 229 din Codul penal.

De asemenea, această constatare are semnificația unei interpretări, dar care nu se referă la constituționalitatea unui anumit text de lege, ci la calificarea pe care instanța de judecată este ținută să o facă unei anumite situații. Sub acest aspect, decizia pronunțată excede competența Curții Constituționale prevăzută de art. 144 lit. c) din Constituție, deoarece Curtea Constituțională nu se poate substitui instanței de judecată în calificarea situației de fapt și nici Curții Supreme de Justiție când se pronunță într-un recurs în interesul legii.

De altfel, decizia atacată este în contradicție și cu Decizia nr. 34 din 24 iunie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 1 iulie 1993, în care Curtea Constituțională a statuat că resursele bugetului constituie proprietate publică. Acest precedent este obligatoriu cât timp nu a fost infirmat potrivit procedurii prevăzute de art. 26 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale.

În consecință, recursurile declarate împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2/1994 sunt fondate, ele urmând a fi admise pentru motivele arătate.

În temeiul art. 144 lit. c), art. 145 alin. (2) și art. 150 alin. (1) din Constituție, al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE :

Admite recursurile declarate de Ministerul Public și Direcția finanțelor publice și controlului financiar de stat a județului Iași și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 5 ianuarie 1994, în următorul sens :

Admite excepția de neconstituționalitate invocată de Abdul Khalil Samir, Nouras Bitter, Hij Ioan și Diri Ahmad în dosarul nr. 1166/1993 al Tribunalului Iași și constată că dispozițiile art. 229 din Codul penal sunt abrogate parțial, conform art. 150 alin. (1) din Constituție, și, în consecință, urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri care fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 18 mai 1994.

Prezența decizie se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I E

privind constituționalitatea art. 113 alin. 4 din Regulamentul
Camerei Deputaților

Președintele Camerei Deputaților prin adresa nr. 8 din 25 mai 1994 a solicitat Curții Constituționale ca în conformitate cu art. 144 lit. b) din Constituția României și cu art. 21 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 să se pronunțe asupra constituționalității art. 113 alin. 4 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 25 februarie 1994.

Sesizarea fiind formulată de chiar președintele Camerei Deputaților, nu s-a mai cerut și un punct de vedere, deoarece art. 21 din Legea nr. 47/1992 nu prevede o asemenea obligație.

Având în vedere dispozițiile art. 144 lit. b) din Constituție, precum și ale art. 2, art. 3, art. 12 și art. 21 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională constată că este competentă să verifice constituționalitatea prevederilor Regulamentului Camerei Deputaților.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale art. 113 alin. 4 din Regulamentul Camerei Deputaților, precum și raportul judecătorului-raportor, reține următoarele :

Art. 113 alin. 4 din Regulamentul Camerei Deputaților are următorul conținut : „În cazurile în care Constituția sau regulamentul prevede o majoritate de voturi de cel puțin două treimi și președintele constată imposibilitatea întrunirii majorității prevăzute, amână votul până când în sala de ședințe se află majoritatea cerută.”

Acest alineat, în contextul art. 113, dă soluția procedurală care să asigure activității parlamentare legislative eficiență în aducerea la îndeplinire a unor norme constituționale, și anume : a art. 145 alin. (1), care cere o majoritate de cel puțin două treimi din numărul membrilor fiecărei Camere pentru înlăturarea obiectivei de neconstituționalitate ; art. 147 alin. (1), care cere o majoritate de cel puțin două treimi din numărul membrilor fiecărei Camere pentru adoptarea proiectului sau propunerii de revizuire a Constituției ; art. 147 alin. (2), care cere votul a cel puțin trei pătrimi din numărul deputaților și senatorilor pentru mediere în cazul revizurii Constituției.

Constituționalitatea art. 113 alin. 4 din Regulamentul Camerei Deputaților trebuie apreciată prin raportarea sa la mai multe norme constituționale, și anume la cele care rezultă din : art. 64, potrivit căruia Camera Deputaților și Senatul adoptă legi, hotărâri și moțiuni, în prezența majorității membrilor ; art. 72 alin. (1), potrivit căruia Parlamentul adoptă legi constituționale, legi organice și legi ordinare ; art. 74 alin. (1) și (2), potrivit cărora legile organice și hotărârile privind regulamentele Camerelor se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere, iar legile ordinare și hotărârile se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți din fiecare Cameră ; art. 145 alin. (1) și art. 147 alin. (1) și (2), al căror conținut s-a expus mai înainte.

Prin interpretarea tuturor acestor norme constituționale rezultă că decisivă în stabilirea conformității art. 113 alin. 4 din Regulamentul Camerei Deputaților cu Constituția este categoria majoritate și nu cea de cvorum legal. Cvorumul legal trebuie să asigure conjunctura utilă și reală pentru ca o Cameră să-și poată exercita practic atribuțiile sale. Ca atare, acest alineat din regulamentul parlamentar trebuie raportat nu numai la art. 64 din Constituție, pentru că o asemenea interpretare ar putea duce la consecințe juridice străine literei și spiritului Constituției. Este în afara oricărei îndoieli că normele constituționale formează un sistem unitar care permite ordinii constituționale să se realizeze. În cazul supus examinării Curții este evident că interpretările trebuie să fie în acest sens, adică în sensul că normele regulamentare trebuie să asigure procedural posibilitatea ca Parlamentul să se poată pronunța asupra problemelor pentru finalizarea cărora se cere un vot. Totodată, și aceasta ține de raționalizarea și eficiența vieții parlamentare, normele regulamentare nu trebuie să permită o tergiversare, o amânare *sine die* a deciziei parlamentare. Normele regulamentare sunt constituționale dacă asigură desfășurarea normală, responsabilă și rezonabilă a vieții parlamentare.

Art. 64 din Constituție trebuie interpretat în sensul că se referă la actele juridice ale Parlamentului, cu excepția legilor de modificare a Constituției. Aceste legi sunt consacrate distinct mai întâi în art. 72 alin. (1), care le nominalizează, și în art. 72 alin. (2), care le definește. Apoi urmează reglementările din art. 145 alin. (1) și din art. 147 alin. (1), care stabilesc majoritatea calificată pentru vot, și din art. 147 alin. (2), care dau soluția pentru mediere în cazul legilor constituționale.

Art. 64 din Constituție are în vedere actele Parlamentului pentru votarea cărora se cer majoritățile stabilite prin art. 74, Art. 64, cerând un cvorum egal cu majoritatea cerută pentru votarea legilor organice (majoritatea membrilor), face posibilă, teoretic cel puțin, votarea unei legi organice în situația în care este îndeplinit cvorumul de lucru, iar toți cei prezenți votează pentru lege. În cazul în care cvorumul legal nu este întrunit, Camera nu poate proceda la votarea unei legi organice, un asemenea lucru fiind o imposibilitate certă. Ca atare, amânarea votului se impune, lucru stabilit prin art. 113 alineatul final din Regulamentul Camerei Deputaților ; art. 64 stabilește o limită minimă, dar nimic nu împiedică o Cameră ca prin regulamentul său să stabilească reguli care să facă aplicabile și reale dispozițiile constituționale care privesc legile de revizuire a Constituției sau adoptarea altor măsuri pentru care se impune o majoritate calificată.

Altfel ar însemna ca însăși Constituția să-și obstrucționeze propria aplicare și eficacitate, ceea ce ar fi evident contrar literei și spiritului ei, iar regulile stabilite prin Regulamentul Camerei Deputaților sunt reguli procedurale, care privesc organizarea și funcționarea Camerei. În legătură cu aplicarea regulei în Decizia

Curții Constituționale nr. 45/1994 se arată că „Regulamentul Camerei Deputaților fiind un act juridic inferior Constituției și legilor nu poate cuprinde reguli de fond care sunt de domeniul acestora, dar poate cuprinde reguli de procedură pentru realizarea acestor reglementări. Aceste reguli trebuie să permită doar valorificarea dispozițiilor constituționale și legale, neputându-le afecta cât privește domeniul de reglementare și conținutul“.

Problemele se pun similar și cât privește art. 145 alin. (1) din Constituție.

Chiar dacă s-ar interpreta că art. 64 din Constituție se referă și la legile constituționale sau la situațiile prevăzute de art. 145 alin. (1), o asemenea interpretare nu poate duce la concluzia că art. 64 ar urmări să împiedice Parlamentul (Camerale) să-și exercite atribuțiile.

Dacă s-ar accepta că se poate pune la vot o problemă pentru care se cere o majoritate calificată (2/3 ; 3/4), în situația în care în sală este prezentă doar majoritatea membrilor Camerei, ar însemna să se accepte că art. 64 stabilește o situație imposibilă, și anume o situație în care varianta de vot ar fi una sigură : căderea legii. Astfel s-ar reduce rolul Camerei, în asemenea situații, doar la un simulacru parlamentar, din moment ce deputații își dau seama că și dacă ar vota toți cei prezenți „pentru“, votul lor este inutil, chiar dacă ei ar dori adoptarea legii. O asemenea interpretare a literei și spiritului Constituției ar fi obstrucționistă și evident nu ar sprijini viața parlamentară.

Ca atare, interpretarea corectă a dispozițiilor constituționale și reglementare implică luarea în considerare a tuturor normelor care trebuie să asigure cadrul organizatoric și funcțional necesar pentru ca Parlamentul în întregul său, precum și fiecare Cameră să-și poată exercita efectiv atribuțiile, iar normele constituționale privind majoritățile cerute pentru vot nu pot fi ocolite.

Art. 113 alin. 4 din Regulamentul Camerei Deputaților dă o soluție practică și rațională : el permite

amânarea votului, dă posibilitatea președintelui Camerei să explice motivul amânării și să ia măsuri reglementare pentru realizarea corectă a atribuțiilor Camerei, într-o altă ședință. Prin posibilitatea amânării, textul salvează o lege care altfel, într-o altă interpretare, este de la început respinsă.

Această dispoziție reglementară trebuie însă astfel construită încât să nu permită amânarea la nesfârșit a votului, împiedicând Parlamentul să ia o decizie, să se pronunțe prin vot. Ca atare, dacă dreptul de a amâna votul nu este delimitat și condiționat, printr-o procedură sau eventual un termen, exercitarea sa continuă, în același caz, poate duce până la urmă la căderea în desuetudine a problemei asupra căreia trebuie să se decidă.

Ar fi astfel o altă ipostază în care atribuțiile Camerei nu s-ar putea exercita datorită unui abuz procedural, ipostază care contravine literei și spiritului Constituției.

De aceea, pentru ca prevederile art. 113 alin. 4 din Regulamentul Camerei Deputaților să răspundă exigențelor constituționale, el trebuie să conțină o delimitare în timp, rezonabilă, care să asigure exercitarea votului și, bineînțeles, posibilitatea Camerei de a se pronunța, în cunoștință de cauză, asupra problemei ce s-ar încadra în ipotezele prevăzute de acest articol.

Nu mai la împlinirea acestui termen Camera Deputaților va putea proceda la vot și în condițiile art. 64 din Constituție care instituie cvorumul minim legal de lucru al Parlamentului. Decizia va putea fi însă adoptată cu respectarea majorității cerute de Constituție, potrivit naturii problemei supuse dezbaterii, lipsa în continuare a unor parlamentari neputând avea altă semnificație decât aceea a refuzului de a participa la vot.

Față de cele arătate, având în vedere prevederile art. 144 lit. b) din Constituție, ale art. 113 alin. 4 din Regulamentul Camerei Deputaților și ale Legii nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE :

1. Textul art. 113 alin. 4 din Regulamentul Camerei Deputaților este constituțional numai în măsura în care prin regulament s-ar stabili un termen rezonabil pentru supunerea la vot a problemei aflate în discuție, destinat să asigure păstrarea actualității acestei probleme.

2. Prezenta decizie se comunică Camerei Deputaților și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Deliberarea a avut loc la data de 6 iunie 1994 și la ea au participat Vasile Gionea, președinte, Viorel Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Miklós Fazakas, Antonie Iorgovan, Ioan Muraru, Florin Bucur Vasilescu și Victor Dan Zlătescu, judecători.

PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. dr. VASILE GIONEA

București, 6 iunie 1994.
Nr. 65.

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”. București, calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sector 5, cont. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02.
Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial” București, str. Jilului nr. 163, sector 1, telefon 6.68.95.58.